

CIMBORA

ROMÁNIA ÉS AZ UTÓD-
ÁLLAMOK EGYETLEN
MAGYARNYELVŰ
KÉPES HETI
GYERMEK
LAP-
JA

19

Biblioteca Univărsităților

2 példány

Cluj

A mókus

— Mühlbeck Károly rajzával —

Pista és Janesi kimentek az erdőbe. Azért mentek, hogy virágot, meg epret szedjenek. Egyszerre csak megszólal Pista: — hallga, hallga, mi zörög a fán? — Hol? hol? Melyik fán? — Nem látod? Bizonyosan madár repül ágról-ágra. — Dehogymadár, dehogymadár, dehogymadár! Mókus az! — Az ám mókus! Még pedig kettő. Na, még ilyet sem láttam. Nézd, mekkorát ugrik! Jajj, ha lecsik! Egyszeribe szörnyet hal.

— Vigyázz, mókus, fürge mókus. Bizony, mondom megjáród! De a mókus, nem halgat a fiukra. Ugrál ágról-ágra, egyik fáról át a másra. A másik meg ül egy helyben. Nézi, nézi a fiukat. Nem fél tőlük. Mintha bosszantaná: tessék, tessék fogjatok meg! Mogyoró a szájában. Ropogtatja. Hull a fáról a mogyoróhaj. Hol a bele? A mókus gyomrában.

Mókus, mókus, fürge mókus! Jó dolgod van, fürge mókus! Van mogyoród bőven. Ugrálsz egész nap. Hej, de télen, mit csinálsz? Ugy-e, éhezel? — Nem éhezek biz én, felel mókus. Fa odvában a házam. Tele mogyoróval. Egész télen ropogtatom. Nincsen nekem semmi gondom!

E.—6.

FŐSZERK.
BENEDEK
ELEK

24
SZÁM

Paraszt nóta — Szilágyásból

Irta: NIKOLAJEVITS LÁSZLÓ

Hajrá, Csellő! Te az igában,
én az ekénél hullatom a vérem.
Itt mindég véres keservek nyomán
fakadt az Élet, sok-sok ezeréven.

Ősünk is húzta-ponta az igát,
— barom a tied, az enyém paraszt —
de mindennapit arattunk a könnyből
a Magura s a vén Meszes alatt.

Megsüvegeltük, ugy-e, mind a ketten
a robot-hozó felkelő napot.
És megköszöntük — magunk módja szerint
az Éjt, ha nekünk álmokat adott.

Feltört nyakkal, kerges tenyérrel
élünk, s fogunk élni.
Fágyva öröme, békére, amit
nem kaptunk, csupán tanultunk remélni.

Hó, Bimbó, est van, — a nagy Magurán
s a vén Meszesen alkonypirja játszik.
Pihenjünk le; — a munkánk álmain
egy Holnap, egy új ezredév virágzik.

(Zilah.)

Egy pásztor fiu története

Irta: TAMÁSI ÁRON

I.

Felséges templom: ez a havasi mező! Fenyők
országja körül. A keleti szélén magányos erdei
ház. Száz lépésre tőle lécből kerítés s abban há-
romszáz juh talpon immár az első fényre. Kívül
egy kutya mereven megáll, majd merészen előre
néz és hátra. Az ő neve Bátor és harmat csillog
az orrán.

Dereng.

Az illatos csendben két marcona kosfej ösz-
szecsattan. A hang végighullámzik a mezőn,
majd a nagy fenyők millió tülevele között elmu-
lik, mint a tünemény.

A felszárnyu kaliba alatt kipattan kicsi Jan-
kónak a szeme.

— Bátor! — így szól a szava.

S a kutya püha menésben megindul feléje.
Mellette okosan megáll és nézi a legényke arcát.

— Hát felkötél, hálistennek? — int rá neve-
téssel, mire Bátor is megmeríti fejét a levegőben
és körülnyalja a száját.

Aztán kiállnak együtt a mezőbe és nézik és
gyönyörködnek azon, hogy büszkén küsdik a két
kos.

Felszáll egy sas.

és felsir egy héjja.

Jankó körülnéz és lassan, nesztelenül leül
egy halomra. Fejét mereven tartja és figyel.

Jobb tenyerét a kutya fejére teszi és hosszan
nézi, hogyan dereng az ég. Egyszerre Bátor ki-
ugrik a keze alól és ugatni kezd. De ahogy meg-
látja a közeledő két embert, elszégyeli magát, fe-
jét lesüti és farkával hizelegve, köszöntésre
megy.

— Miért vonított az előbb? — kérdi Jankó-
nak az apja, kinek neve János.

— Valamit megérezett bizonyosan. Vagy a
bolha csipte.

— Én sem aluttam az éccaka... — jegyzi
meg az asszony.

és szorgosan fejéshez látnak. A csebreket
elhelyezik a fejőknál s János nyomban odaszól:
— Ereszd be őket, Jankó!

Csobogni kezd a tej és meleg illata bebur-
kolja a fejet.

Jankó elereszti magát néha, majd felrezen
és fütyörészni kezd. Bátor kutyája nem tágit
mellőle. Esdeklő szemekkel vigyázza őt, miköz-
ben egyenként eregeti a jámbor állatokat.

Nagykésőre megeseppenti János az utolsót
is. Ekkor egyenesre feláll és erős derekából ki-
roppantja a munkát.

— Mehettek, Jankó — kormányoz kurtán.

A gyermek nyakába veti az éléseges taris-
nyát, kalapját a hóna alá csipi és botjával átal-
szeli a felsütött nap sugarát.

— Hóhé! Brrride ne!

II.

Jankó egy fatönkön ül. Bátor kutyáját nézi és töpreng. Rebbenő elméje nem nyughatik bele Istennek végzésébe, mellyel megtiltá a szokimondást ennek az eleven értelmű pásztortársnak.

Hunyorgó szemekkel megnézi az égi tüzes órát, mely a hágónak fele utján vala immár.

— Falunk egyet, Bátor! — szólt s jobbkeze elvesz a tarisnyában. S eme mozdulatra Bátor is bétöri hátulsó két lábát s az elsőkre feltámasztja sóvárgó fejét, nevet a szemével, nyöszörög és nyughatalan s a nyelve minden pillantásban kijár, mint a fakereső lángsugár.

Jankó kiemeli az eleséget s a kutyával szembeacagva, ügyesen lehelyezi a tönkre.

S nem is mozdula többet.

Se nem folya arcából tovább az öröm, csak megijede és nézé meredten a feléje hömpölygő medvét. S azt nézé Bátor is, a kutya, s orralikát, mint a tüzes vas, égette a vadszag.

Fülük kinlódva hallá, hogy rengeteg lomha teste alatt ropognak az ágak, amint cammog és vigyázkodik, megáll és keresi lustán a málnát, majd megindul újra és rémületes lábaival nagyokat harap a távolságból.

Jankónak megrázkódott a teste. Mintha szurokkal meg lett volna kenve a csutak, úgy odaragadt. A kezével menekülésszerűen tapogatni kezdett s egyszerre megmarkolta a kenyert: önmagához visszaesett s ez a csodálatos érintés meghozta a szavát is:

— Nye, medve, nye! — szólott kutyánakvaló hangon.

A hangra földhöz ragadt a nagy állat négy lába rögtön. Fejét egy arasszal feljebb emelte, meglepetten Jankóra nézett, majd a kutyát látta meg és kicsi barna szeme elsötétült. Nem jöve előre, se nem mene hátra. Hanem állott, mint egy találókérdés.

S ebben a felfeszült helyzetben percekig vár. Jankó. Ereje nem volt a mozduláshoz, az esze nem váltott, a nagyvilág elmúlt valahogy tőle, csak egyedül a medve, a legnagyobb, a nagyállatnagyi, aki jingyárt megeszi őt, megeszi Bátort, megeszi a juhokat, meg az élő embereket s az egész világot.

Nye, medve! — kiálta fel ismét.

A lomha állat megnézte erre a földet, jobb első lába lassan előre tevődött s a nagy test megmozdult.

Jött egy lépést.

Sététedni kezdett.

Jött kettőt.

Bátor a földet vakarta halálos erővel, hogy négy kicsi talpán kiserkedt a vér. De a medve

Plafke felébredt

Klinger Páll (Nagyazeben) rajza
a Cimbora pályázatára

számba se vette se őt, se a mozdulatlan legénykét, csak ereszkedett közelébb, mint egy ijesztő felleg. Idegborzoló életszaga hirtelen orrukba ütődött s ekkor Isten szavára megragadá Jankó a kenyert és sebesen a medve felé nyujtá és szóla:

— Mesze kenyér!

Egy elevebb mozdulattal meglekintette istenaldását a medve s ahogy cammogva beérite, megállott és megszagolta: orrlikai kinyiltak és megint összeestek.

Jankó azt hűte, hogy csak tempózik és kináltatja magát, azért újra szájához kenegette a jó buzakenyert.

— Edd meg, kicsi medve!

Eme egyenesen kínálásra sem harapott belé, hanem a fejét egy kicsit féloldalt döjtötte és egykedvűen nézte a vendéglátó kicsi székelyt.

— Mért nem falál egyet?! — folytatta hizelegve Jankó, de a kenyert nem merte visszavenni, ámbár ott tartani sem igen tudta, mert a nagy találkozásból az erő kihullott mindakét karjából s hól lesüllyedt kenyértartó keze, hol ijedten kukra lendült.

A medve nézte és mogorván szemlélte az erőtlenségnek ezt a játékát s néha mintha dünyögött volna, mondván: — Ne csalogass, mert bajt látsz!

Igy kinlódott Jankó sokáig. Végre elgémberedtek az ujjai s földrehullott a kenyér.

Megrázkódott és agyonrémülve várta, hogy mikor kapja le őt a csutakról a medve. De az nem siette el a dolgot. Egy barátkozó pillantást vetett a gyermekre s megnézte a földreestt kenyert is. Aztán lenyult nagy fejével a földre, szájával felémelte a kenyert s úgy tartotta Jankónak oda, mintha emberi módon szólana:

— Mesze kenyér!

Erre a csodálatos magaviseletre, mint a leszakadó zápor, reménység, erő és öröm hullott a legénykére. A visszazállott életben kigyulva, szinte önkívületben szólt:

— Ember vagy, medve!

(Folyt. köv.)

A Fehér Sas.

Vidám diákregegy.

Írta: Fábrián Gyula. Rajzolta: J. Biczó Ilona.

Samu szivszorongva állott a vének tanácsa előtt. Drukkolva várta a határozatot. Számtan órák előtt sem érzett sokkal nagyobb nyomást a mája körül, mint most.

— Mezei Samu! Törzsünk méltónak ítelt a felvételre. Kérdezlek, elfogadod-e törzsünk törvényeit és szokásait? Engedelmeskedsz-e a főnök parancsainak?

— Igen!

— Leteszed-e a bátorság próbáját?

— Leteszem.

— Akkor huzd le a cipődet!

— A cipőmet?

— Igen. Lábujjaid közé papirost teszünk, azt meggyújtjuk és te tartozol azt megjegyzés nélkül túrni.

Samu elsápadt.

— Valami más próbát mondj, oh, nagy főnök!

— Hiszen ezt indián harcosnak a legkönnyebben el kell viselnie. De jól van. Ha ez nem tesz, akár tüskét is verhetünk a körmöd alá.

Samu a körmeit nézegette. A fejét csóválta.

— Ez sem kívánatos próba az én számomra. Nem lehet ez valami tulságosan egészséges dolog.

— Dehát mit akarsz te voltaképpen? Hogy képzeld el a vérbeli indiánust? Valami tanujelét mégis csak adnod kell a bátorságodnak?

— Hát nem bánom, csináljatok velem akármit, csak azt kötöm ki, hogy ne adjatok fel próbaképen valami számtani példát, teszem azt, valami legkisebb közös többszöröst, mert egy ilyen példánál nagyobb kínzást nem ismerek!

A „Szürke farkas” meghökkent. Irtóztatva tiltakozott.

— Nem! Én ilyen embertelenségre nem vete-medem. De majd odaállítunk egy fához és tomahowkokkal, késekkel körül dobáljuk az alakodat. Ha elmozdulsz, megbuktál a fölvételin!

— Csak arra vigyázzatok, hogy a bieskák és a balták jó tiz méterre hulljanak körülöttem. Akkor helyemen maradok.

— Megnyugtatlak. Egyetlen indiánus testvérem sem lesz olyan ügyetlen, hogy eltaláljon. Külömben is bekötjük a fejedet, hogy nagyon meg ne ijedj, ha egy éles tomahowkot látnál magad felé repülni!

Samu nagy nehezen megnyugodott. A Fehér sas elcipelte a felvételiző indiánust egy távoli tölgyfához. Itt az egész fejét bekötötte vörös ken-

dővel és oda állította a tölgyfa alá. Samu festői alak volt a tölgyfa alatt. Délcegen állott, mint egy Hardtmuth ceruza. A fejéből semmi sem látszott. Külömben a fején ott diszelgett a pompás indiánus fejdísz, amelyet a próba után hivatalosan is viselhet.

Az indiánusok elvonultak a sűrűbe, hogy néhány percig tanácskozzanak. A sűrű eltakarta Samu alakját. Nem látták, hogy mit csinál. Nem is törődtek vele. A szabályt kimondták; ha elmozdul, elbukik a fölvételin. Nem féltek hát attól, hogy majd megszökik.

A Szürke farkas megadta az utasításokat.

— Nemes testvéreim! A szent tölgy alatt áll egy férfit, aki törzsünk tagja akar lenni. Próbára tesszük a bátorságát. Mindenki megkísérelheti, hogy megrettentsé. Kövel, tomahowkkal és más harci eszközökkel dobáljatok körülötte a bokrokat vérfagyaló harci kiáltások közepette, csak arra vigyázzon mindenki, hogy valahogy kupán ne kólintsa őt! Most még várjunk vagy öt percig, hogy megszaladhasson, ha gyávaság lakoznék a szívében.

A várakozási idő letelte után az indiánusok fölvonultak. Jó messzire fölállottak a tölgyfa előtt. Samu nem futott meg. Most is ott állott pekesen. Rettenthetetlenül. Még szinte magasabbnak látszott, mint azelőtt volt. Bekötött fején büszkén lebegtek a tarka-barka tollak. A fejét teljesen beburkolta a vörös kendő.

A Fehér sas előállott. Harsányan kiáltott.

— Vigyázz, Samu! Most a bal vállad mellé célszok.

A Fehér sas élesen vijjongott és eldobta harci bárdját. A súlyos fegyver pokoli harsogással vágott be a bokorba. Samu baloldalán, közvetlen mellette, mintegy ötven lépésre, Samu a füle botját se mozdította. Hamisítatlan indián nemtörődomséggel állott a helyén. A karja hanyagul lógott lefelé.

A Szürke farkas elismerően bólintott.

— Erős szíve van Samunak, mint a medvének. Most én dobok!

Ferkó meglóbálta a feje fölött a dárdát és elhajította. A dárda nagy csörgéssel furódott Samu térde mellett a tölgyfa melletti bozótba. Samu meg sem rezgett.

A kis indiánusok vérszemet kaptak és ugyan- csak hozzá fogtak Samu megrémítéséhez. Csak ugy potyogott a szegény felvételi-vizsgáló körül

a kő, a balta, meg nyilvessző, közbe pedig az indiánusok olyan éktelen lármát csaptak, hogy attól Jerikó falai újból összeomlottak volna. De ez az ijesztő harci zaj meg nem rémitette Samut. Sem jobbra, sem balra nem forgatta a fejét. Csak állott mereven a helyén, mint egy angol lord, hanyagul lógatta a karját és nem mozdult.

— No talán elég is lesz a próbából, — szólott *Fehér sas*. Bátor legény Samu. Kiállotta a próbát alaposan.

— Várjatok csak, — szólott Mákos Peti — még én dobok egy jót feléje. Majd a füle mellé célok a baltámmal. Ha ez elsívit a feje mellett, tudom bizonyosan, hogy ész nélkül félre kapja a kabakját.

Azzal behunyta a bal szemét, jól megcélózta a Samu fejét és eldobta a tomahowkot.

A balta süítve szaladt ki a Peti markából és, óh, borzalom! egyenesen neki a Samu fejének. A tomahowk fából készült ugyan és csak kályha festékekkel volt acélra festve, mégis bele pottyant a Samu fejébe. Átszakította a vörös kendőt és egyenesen megállott szegény fiu koponyájában. De ez még nem volt minden. Az erős ütéstől Samu meg-rázkódott, majd (irgalom atyja, ne hagyj el!) a feje levált a nyakáról és a tölgyfa mögé gurult. A fej nélküli test pedig eldőlt és belezuhant egy galagonya bokorba. Ott el is tünt.

A borzalmas szerencsétlenség láttára a delewár indiánusok ajkáról az ijedelem és borzalom kiáltása tört fel. Semmi kétség! A Mákos Peti fából faragott tomahowkjá beleszaladt a Samu koponyájába és egyszersmind levágta a fejét, amely messze gurult a törzsétől. Az indiánusok szíve-vereése is elállott. Sápadtan meredtek a tölgyfára, amely előtt még néhány perccel Samu hőiesen állott és fityet hányva minden rémitésnek, szótlanul tűrte a körülötte sívító fegyverek zörgését. És most a kis hős fiu, aki az indiánus törzsbe való felvételét kérte, holtan hever a galagonya bokor tövében és teteme fölött búsan csörög a szarka.

A borzalom még ezzel nem ért véget. Most a tölgyfa mögött széthajlott a bokor, és — —

és a bokor mögül — —
Mezei Samu lépett elő.

Kabát nem volt rajta. A fején nem volt semmi, ellenben a legborzasztóbb az volt a kísérteties jelenségben, hogy a hóna alatt hozta a vörös kendőbe csavart fejét, amelyben ott diszelgett a tomahowk és amelyen rajta volt az indiánus fejdísz.

A kísértet kimért léptekkel haladt a delewárok felé. A rémes látványra Mákos Peti, akinek a lelkét a gondtalanságból eredő súlyos testi sértés büne nyomta, úgy megijedt, hogy csak fordult egyet vele a világ és elájult.

Teljes lett volna a zavar és ijedelem, ha Samu hazajáró lelke meg nem szólal.

— Ne szaladjatok, fiuk! Csak nem fogtok megijedni ettől a töktől, amelyet a hónom alatt hozok? Gyorsan vizet öntsetek a Peti arcába és verjétek hátba, hogy magához térjen.

A „*Fehér sas*” lekasztotta övéről az alumínium kulacsot és tartalmát a Peti arcába öntötte. Egy indiánus felültette az ájult fiut és hátba verte.

Mákos Peti magához tért. Amikor Samut meglátta, rémült zokogásba tört ki.

— Samukám! Samukám! Bocssás meg! Soha nem ütlek agyon. Csak most ne haragudj rám!

Samu fölényesen megszólalt:

— Csigavér. Psaw!... Miért is haragudnék? Nincs énnékem semmi bajom. Csak ezt a tököt hasítottad kétfelé.

A kis indiánusok lelkéről egyszerre eltűnt a lidércnyomás, míhelyt meggyőződtek, hogy Samu tényleg eleven és semmi baja nincsen. Riadozó örömmel vették körül és nem győzték kérdezni, hogy miképen csinálta ezt a szemfényvesztést? Samu nemes hencsérrel mesélte el a csalafintaságát.

— Hát, amikor ti elbujtatok a sűrűbe tanakodni, nekem eszembe jutott, hogy az erdő szélén egy jóképű madárijesztő álldogál. Gondoltam magamban: miért ne álldogálna ez az uraság én helyettem a tölgyfa alatt? Ő éppen úgy megtenné a szolgálatot, mint jó magam. Pár perc alatt ideállítottam a szalmabábút, ráhuztam a kabátomat, a nyakába egy mezőn talált tököt tettem, jól bepölváztam a vörös kendőbe, ráhuztam a tollas-dísz, magam pedig elbujtam a tölgyfa mögé és onnan élveztem végig, mennyire erőlködtek azon, hogy megijesszék a madárijesztőt. De ez, úgy látszik, nem csak madarakat ijeszt meg, de telivér delewár indiánusokat is. Számítottam én arra, hogy hátha akadna valaki közületek, aki olyan rosszul céloz és eltalálja a fejemet?! És jól gondoltam. Lám, milyen pompásan behibáztott ebbe a tökébe Mákos Peti! De most, mivel a felvételi vizsgán átestem, tisztelettel kérem a felvételemet.

Matolcsai Ferkó csak hüppögött egy darabig, mert nehezen tért magához a nagy meglepetéstől, de aztán vidáman rácsapott a Samu vállára.

— Persze! Persze, hogy föl vesszük indiánusnak! Hiszen tuljártál az eszünkön! A ravaszság és ügyesség az indiánusok egyik főerénye. És én épen azért, tekintettel a hajad kékbe hajló színeére és elméd ravasz voltára, ezennel a „*Kék róka*” nevet adományozom és felveszlek a mi törzsünkbe.

(Folyt. köv.)

MAGYAR PANTHEON

Írja Lengyel Miklós dr.

Csokonai Vitéz Mihály

(1773—1805)

Szegény Csokonai egy életen keresztül futott az elismerés, az érvényesülés, a dicsőség felé; nem érthette el, mint a gyermek a szívárványt. Gyermeklelke mindig közelinek látta a dicsőség szívárványivét, míg az uttalan bozótton feléje bukdácsolt. Testét megtépték a bozót tüskéi, lelkét megsebezte a bozót lakóinak érzéketlensége, de ő csak ment előre s talán csak élete végén érzett igazi fájdalmat. Akkor, amikor testileg-lelkileg megrokkannya hiába kereste a magasban a dicsőség szívárványát.

Debreczenből indult el útjára. Az ősi debreczeni kollegiumban nem volt maradása a nyug-

talán, forrongásban levő ifjunak. Rövid ideig tanulmányai befejezéséről álmodozik Sárospatakon, de csakhamar feltámad lelkében a nyugtalanság; ősi hegedős-egyenisége vándorlásra ösztönzi. A koronázó-város, Pozsony vonzza maga felé. Itt ülésezik a magyar országgyűlés; itt gyűlekezik a nemzet színe-java. Ha valahol megértik, itt bizonyára felfigyelnek hangjára. Első nagy csalódása is itt érte. A pozsonyi urak nem támogatták a költőt; hangja a pusztába veszett. Csokonaiiban felébredt az elhagyatottság érzete. Szomorúan, elcsüggedve hagyja el az ősi várost. Mint az elhagyatott árva érkezik meg Komáromba. Árvább ő ekkor az árvánál is. Az elvesztett szülőket gyakran pótolja a jó emberek szeretete, a társadalom elismerése, de Csokonai magánosan bolyong a társadalomban, hiszen az a nemzedék, mely őt megérthetné és meg is fogja érteni, meg sem született. Igen, ismeretlen emberek között jár; övé a jövő, de a jelenben nincs társa.

Ez a magára hagyott, csalódott ember lelki szüükségét érzi, hogy megértő társra találjon. Ekkor ismerkedik meg Vajda Juliával, egy jómódu komáromi család leányával. A leány nem idegenkedik a szenvedélyes vándor poétától, Csokonai pedig gazdag lelkéből ráruházza a komáromi leánykára mindazt, amit ragyogó képzelete a leány-ideálról megálmodott. A leány családja azonban nem hajlik az álmodozásra. Csokonai nemsokára búsan veszi a vándorbotot kezébe. A szenvedő költő gyönyörű költeményekben siratja el fájdalmát. Ezek a Lilla-dalok. Közülök a Reményhez című forma, verselés és tartalom tekintetében Csokonai korának legszebb lírai költeménye. Meg is zenésítették és a szép zene még emeli a költemény hatását. A költemény hangjánál és verselésénél fogva csodálatosan beillik születése korába, mégis jövőbeli korok gyermekei is gyönyörködni fognak benne. Fejletlen nyelv, műveletlen közönség, fájdalom nyomorúság szorongatta a költőt, de diadalmaskodott minden akadályon. Mégis szomorúság fog el bennünket a siker láttára is. Mennyit alkotott volna ez a vándor hegedős, ha más viszonyok közé sodorta volna a sors szeszélye!

Már ekkor a Lilla-dalokon kívül számos bordalt is írt. Dívatos műfaj volt ez a XVIII. század végén és a XIX. század elején. Anakreon görög

költő neve alatt fennmaradt gyűjtemény bőven szolgáltatott példát. Külföldi kortársak költeményei is követésre buzdították Csokonait. A siker is ösztönözte: ezek a költeményei voltak legnépszerűbbek kortársai körében: **Dal a csikóbőrös kula**cshoz c. bordala elterjedt az egész országban. Ez a költeménye idegen hatás alatt készült. A bolyongó Csokonai csak életmódjával emlékeztetett a régi regősökre; műveltsége, tudása és olvasottsága igen nagy volt. Különösen az olasz és német költők műveit kísérte figyelemmel. De nem volt idegen előtte az a szellemi áramlat sem, amely Franciaországból kiindulva földrengészerűen ingatta meg az európai királyok megintgáthatatlannak látszó trónját. Műveltségére és egyéniségére legerősebb fényt vetnek bölcselkedő költeményei. **Dal a tihanyi ecóhoz** vagy a **Magánosság** című elmélkedő versei ma sem maradnak hatástalanok.

A komáromi csalódás után ismét bolyongás következik. A költő hosszabb-rövidebb ideig szívesen látott vendég a kálvinista papok és tanítók házaiban; mulatságos versei fűszerezik az egyhangu vidéki életet, élvezetessé teszik a nagyobb lakomákat. De ő csak erejét forgácsolja, érzi, hogy nagyobbra teremtette a sors; szeretne kiadót találni műveinek, de minden küzdelem hiába: költészetére az elátkozott király kisaszony sorsa vár: egy más nemzedék fia fogja majd életre támasztani és értékelni. Bolyongásában több rövid pihenő következik: Hosszabb ideig tartózkodik Sárközy István alispán házában, majd Csurgón. Sokáig nem maradhat, külföldi utjáról visszatér a tanszék gazdája, kinek csak helyettesítője volt.

Dunántúli életének költői emléke egy hosszabb kómikus eposz: a **Dorottya**. Az ötletet Pope költeményéből vette. A kómikus eposz hőse egy vén leány, ki minden áron szeretne férjhez menni. Csatára tüzeli társnőit, hogy a fiatal emberek kezéből elragadja a leányok korát eláruló anyakönyvet. Az ostrom már-már kudarcra végződik, amikor megtörténik az isteni beavatkozás: a vén leányok megfiatalodnak. Az eposz telve van kómikus jelenetekkel; hatása sokkal nagyobb volt, mint a szerelmi és bölcselkedő költeményeké. A hatásban része volt nemcsak a kómikus helyzeteknek, hanem a gyakran durvaságig fokozódó tréfáknak is. A kor mulatni vágyott és a vándor költő itt kereste kedvét kortársainak.

Beteg és csalódottan tér vissza szülővárosába. Még nem hagyta el minden remény, de már alig van ereje a hűhez. Szenvedélyes, lohogó lelkére már életében szemfödöt terít a világ hidegsége és közömbössége. Még egy utolsó lobban a kialvásra készülő láng. Megírja egy di-

szes temetés alkalmából **A lakok halhatatlansága** című hosszú tanító költeményét. Aztán eltűnik meg nem értő kortársai köréből. Nemzedékek jöttek nemzedékekre, költeményein álmódozik a fiatal, gondolkodik, vigasztalódik és derül a meglett ember, filozófiájában keres vigasztalást az öreg. Eljött a megértő kor és a bolyongó, hontalan költő éreszobra ott áll szülővárosa egyik terén, hirdetve eljövendő nemzedékeknek is költői ragyogását.

A REMÉNYHEZ*

Irta: CSOKONAI VITÉZ MIHÁLY

*Földiekkel játszó
Égi tünemény,
Istenségnek látszó
Csalfa, vak remény,
Kit teremti magának
A boldogtalan
S mint védangyalának
Bókol untalan:
Sima száddal mért kecsegtetsz,
Mért nevetsz felém?
Kétes kedvet mért csepegtetsz
Még most is belém?
Csak maradj magadnak,
Biztatóm valúl,
Hittem szép szavadnak,
Mégis megcsalál!*

* Csokonai e szomorú, szép költeményét ma is dalolják, s azt hiszem, élni fog mindörökké. Az itt közölt 16 soros a költemény első versszaká.

MINDEN
MAGYARNAK
KÖTELESSÉGE
TÁMOGATNI A

VÉNDIÁKOK LAPJA

című, havi, szépirodalmi, társadalmi és művészeti képes folyóiratot, amely a vendiákok és serdült diákok közötti kapcsolatot építi és ápolja. — Előfizetési ára: egész évre 400, fél évre 210 Lei Külföldön: Egész évre: 500 Lei, fél évre: 240 Lei.

Kiad hivatal: Cluj (Kolozsvár) Calea Mofilor 87.

Pancsuli néni sétálni megy

— Őcsike levele —

Édes nagyapóka lelkem, figyeljen ide, hadd mondok el Pacsuli néniről egy újabb történetet. Remélem, nem feledte el Pacsuli néniről, hogy igazi neve Orsolya, de úgy pacsulizta magát, hogy ráragadt a Pacsuli név. A nyár elején történt, hogy Pacsuli néni kitekintett rózsadombi villájának ablakán s átszellemülten sipított fel: Ah, de pompás idő! Nosza, nyomban össze-vissza pacsulizta magát, aztán vette kedves régi napernyőjét, szőlitotta még kedvesebb kutyuskáját, a Dodót, szalagot meg pórázt kötött a nyakára, s szép csendesesen elindult a Rózsadombon, be a város felé.

Ment, mendegélt Pacsuli néni szép lassan, egyik kezében napernyő, másik kezében a póráz. — Oh, de gyönyörű szép idő! — mondta újra meg újra Pacsuli néni! — Vau, vau, jaj de szép, — bizonyította Dodó is, a kedves kis kutyuska.

virágcserepek s egyéb kedves apróságok. Egy virágcserep pont a Pacsuli néni kalapjának repült. Pont a kalapjának!

A szél csak üvöltött, süvöltött, tombolt eszeveszetten, aztán egyszerre csak hátha kapta Pacsuli néni, vitte, ragadta, hogy a lába sem érte a földet, bezeg, hogy vitte, röpitette az ernyőt is, ernyőn a kedves kutyuskát is, s ez nem elég, úgy repdestek körülötte a mindenféle kedves apróságok, amiket a szélvihar itt-ott felkapott, hogy Pacsuli néni azt hitte: itt a világ vége!

Hiszen, a világ vége éppen nem volt itt, de ennél sokkal szörnyebb történet, a legszörnyebb, ami Pacsuli nénivel történhetett. Egyszerre csak — oh, jaj, jaj!

Hanem egyszerre csak mi történt?

Nem történt egyéb, csak hirtelen beborult az ég s zuhi, zuhi, zuhogott a záporosó!

— Jaj, Istenem, mit tegyek, hová legyek? — sápitózott Pacsuli néni. — Tönkremegy gyönyörű virágos selyemszoknyám! Hopp! Megvan! Nagyhirtelen a kedves kutyuska pórázat a napernyő nyeléhez kötötte, ezzel felszabadult az egyik keze. Az ám, balkezevel fogta az ernyő nyelét, jobbkezevel a gyönyörű virágos selyemszoknyáját s ment előre, záporosóval nem törődve.

Hiszen, ez így jó lett volna, ha rettentő szél nem kerekedik! Üvöltött, süvöltött a szél, jobbra-balra ráncigálta Pacsuli néni, Pacsuli nénivel az ernyőt, az ernyővel a kedves kis kutyuskát — s oh, jaj! hullottak az emeleti ablakokból a

Szép levél

Edes jó Nagyapó!

Most már nem halogatom a levélírást, mert Nagyapónak ma névnapija van és sietek én is a gratulálók nagy seregéhez csatlakozni.

Utolsó levelemben is, ezelőtt egy évvel, gratuláltam Nagyapónak, most ismételten szívből jövő legjobb kívánataimat küldöm.

Bizony azóta, egy év alatt, sok minden történt, sok öröndetes eseményről tudnék beszámolni Nagyapónak; de talán egy sem volt oly nagy öröm, mint az, amidőn levelezőlapot kaptam Nagyapótól. Még most is jól emlékszem, Gézával együtt, egy-egy lappal kezünkben, ugrándozva szaladtunk Anyukához s táncoltunk örömmünkben, amíg Anyukám olvasta. Most nevetek ez eseményen, de akkor még olvasni is alig tudtam Nagyapó lapját, örömben sirtam, nevettem. Azt is mondta Anyukám, hogy talán sohasem látott minket oly boldognak, mint akkor. Azóta nem irtam Nagyapónak, pedig terveztem, hogy ezt a lapot nagyon szépen meg fogom köszönni. Annak idején a legkedvesebb emlékeim közé helyeztem s a napokban lapozgattam amaz albumban, hová az említett lapot tettem. Kezembe került s azonnal eszembe jutott Nagyapó, valamint az is, hogy az a lap, egykor, nem is olyan rég, mily nagyon megörvendeztetett. Igen, ez a Nagyapó saját kezeirása, hát hogyan örülnék neki!

Amint már a múlt nyáron irtam Nagyapónak, a nagyszabeni Szt. Ferencrendi Nővérek intézetében voltam az idén s a tanítóképző I. évét, helyesebben IV. osztályát végeztem el. Most még van hátra három évem, de nem bánám, ha még vagy harminc évem lenne, úgy szerettem ott. Azt a szép életet nem is lehet másképp elképzelni, csak, ha az ember ott él, saját maga tapasztalja. Azt jól tudom, hogy az életben sehol sem leszek oly boldog, mint az Intézetben; nem is vágyom én más helyre sehova, csak egyedül az Intézetbe. Nagyon sajnálom, hogy olyan hamar eltelt ez az év, igazán, mintha csak egy szép álom lett volna, amely úgy elrepült, mint egy tarka lepke; volt, nincs... talán nem is lesz többé!... De, hogy is ne szeretném az Intézetben, mikor a Tisztelendő Nővérek oly jók, finomak, a lányok pedig olyan kedvesek, mint a legjobb testvérek, úgy szerettük egymást, nemcsak, mint osztálytársnők! Miután Kolozsvárról eljöttünk, legjobb barátainkól kellett elválnom. Már azt gondoltam, nem is lesz több oly jó barátinóm, mint a kolozsváriak; de e tekintetben kellemesen csalódtam: új osztálytársainóm között oly kedves, jó leányokra leltem, hogy most barátinók tekintetében épen nem szűkölködöm. A napokban kaptam egyik

Az üvöltő, süvöltő, tomboló, romboló vihar kiüvöltötte-süvöltötte Pacsuli néni kezéből az ernyőt, felkapta, ragadta fel a magasba, ernyővel a kedves kis kutyuskát, a pacsuli illattal együtt, vitte, vitte erdőkön, mezőkön, hegyeken túl, még a Király-utcán is túl — — — ki a Városligetbe, ott szépen letette, ernyőcskét is, kutyuskát is.

Aki nem hiszi, járjon a végére, Pacsuli néni s kutyuskája legyen a vendége.

A másolat hitelül
Elek nagyapó.

SZEBB A PÁVA, MINT A PULYKA!

Pulyka, pulyka, mérges pulyka,
Rud, rud, rud!
Aki magát úgy felfujja,
Rut, rut, rut!

Páva, páva, kényes páva,
Szebb, szebb, szebb!
Szebb a tolla, szebb a szárnya,
Szebb, szebb, szebb!

Pillangócska, aranyszárnya,
Még szebb, szebb!
Virágról-virágra szállva —
A legszebb!

E—ó.

A SZAMÁR.

Ne csufold a szegény szamarat,
Amért a lótól messze elmarad,
Lassan bár, de biztosan mendegél,
S lám, bogáncskóróból is megél.

E—ó.

osztálytársnőmtől kedves levelet, s bizonyára a többiek sem késnek soká! Annyi levelet kellene írjak, de rendre már meg is írom őket, mert az olyan rossz érzés, mikor tudom, valamit meg kellett volna tennem s még nem végeztem el!

A szünidőt kellemesen töltöm s miután általában az idő mulik, a szünidő is csak amugy elrepül. Nem is képzelem Nagyapó, mennyire örülök, hogy képzőbe mentem, oly sok szép és hasznos dolgot tanultunk. Mindig vágytam e pályára, a gyermekeket nagyon szeretem, most még inkább megkedveltem ezt a pályát, nem is tudnám magam másképp elképzelni, csakis, mint tanítónőt. De ugy-e, Nagyapó, mily nemes foglalkozás ártatlan gyerekek nevelése, tanítása? Azonkívül egy tanítónak mindig mindig van ideje a saját lelke nemesítésére is: jó könyvek olvasása, stb. által. Azt már Nagyapó tudja saját magából kiindulva, mily boldog az ember, aki a gyermekeket szereti, hát még, aki annyira szereti, mint én! Ha a jó Isten megsegít, három év múlva nekem is lesz egy kis seregem; nem akkora, mint Nagyapónak, de annyi mindenestre, hogy én boldogan taníthatom majd őket! Igaz, ugyan, Anyukámnak magasabb tervei vannak, (amit már a tavaly megírtam Nagyapónak) de még három év múlva Ő is enged majd, különösen, ha Isten segít, egy jó állást kapok, bizonyára nem fogja mondani: nem engedlek, fiam, tanítani! Milyen messze mentem, Istenem, ugy-e mosolyog rajtam, Nagyapó, de hiszen még én is gyermekésszel gondolkodom. Sokszor igazán csak tréfából tanítónéninek képzelem magam, persze,

csak képzelem, mert még csak az lenne a nevetéses, ha már ugy is viselkednék, mint egy szigorú tanítónéni. Na, én nem tudom, mennyire leszek majd szigorú, mert komolynak lenni nem vicc, de szigorúnak az édes kis apróságok között... no, de majd elválík minden! Természetesen, annyira még gyermek vagyok, hogy a Cimbora-t most is úgy szeretem, mint régen, különösen az új regény a „Három herceg” tetszik most nagyon. Azért is olvasom oly örömmel, mert látom, történelmi tárgyú, már pedig a történelem egyik legkedvesebb tárgyam volt az idén: (Világtörténelmet tanultunk I., II., III. kötetet, vagyis Ó-, közép- és újkort. Az ókor ismerős volt már az első polgáriból, de a közép- és újkor teljesen ismeretlen volt s nagy kedvvel tanultam, különösen az újkort.)

Valamit kérdezzek Nagyapótól! Nagyanyónak az arcképét nem fogják kitenni a Cimbora-ba? Ugy szeretném megismerni, legalább képről! Így képzeletben sokszor látom magam előtt, mint jóságos arcu nénit, de ha már személyesen nem ismerhetem, legalább képről szeretném megismerni!

No, de már tegyem is le a tollat, Nagyapó is azt mondja: elég volt már, ne fecsegi, annyi mindent össze, sok levelet kell még elolvasnom! Vagy nem? (Dehogyan mondom, hogy: elég volt! Nagyapó.)

Jó munkálkodást kívánok Nagyapónak s a Nagyanyóéval együtt kezét csókolom, unokája
Péter Margit

Dicsőszentmárton, 1927. VII. 19.

Csirke

Írta: Jeszenszkyne T. Irén.

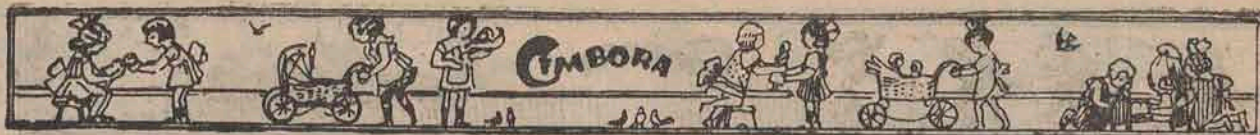
A nagy világháború idején Géának egy kis kutyát hozott Olaszországból Gyula bácsi. Na, volt öröm, de még milyen, hiszen ilyen kutyát nem látott még senki lélek az egész városban. Ugy tudott két lábon járni, mint az ember és a háztetőket, a kert kerítését úgy megmászta, mint a macska. Kötélet ugrott, sőt a kifeszített kötélén is végig futott. Híre is ment a városban és annyi bámuloja akadt, hogy még régi mestere is megirigyelhette volna, mert talán mondanom se kell, hogy ez a kutya betanított cirkusz kutya volt Pikkolónak hívták és a szóra olyan volt, mint az olaszok. Tetszett neki a virágos udvar, a sok sikoltozó magyar gyermek, de senkit se szeretett meg oly nagyon, mint egy beteg kis csirkét.

Szegény kis csirke, olyan, de olyan csunya volt, és Pikkolónak mégis tetszett!

A testvér kis csirkék már régen megtollasodtak, meghíztak, ez a kis beteg olyan volt, mint a kopasztott veréb. Itt-ott állt egy-egy tolla s a soványságtól minden esontja kilátszott. A tyukudvarban a többi szárnyasok nem hagytak neki békét, egyre elverték maguk mellől. Étélhez nem juthatott, mert elkapdosták előle.

Géza mamája megsajnálta a kis csirkét és átengedte a virágos-kertbe. Itt járt csendesen a kis beteg, s a gyermekek egyre ettették szegényt.

Amikor Pikkoló a házhoz került, körülfutotta az egész kertet, átugrott a baromfi udvarba is a szárnyasokat jól megkergette, aztán visszajött

a virágos udvarra és benézett minden zugba. Egyszer egy orgona-bokor alatt marad. Hiába hívta Géza: — Pikkoló, jöjj ide! Pikkoló meg sem mozdult. Végre is utána néztünk, hogy mi kötötte le oly nagyon a kis kutya figyelmét?

A bokor alatti gubbasztott a kis beteg csirke. azt nézte szánakozón Pikkoló.

Végre megmozdult a csirke, kijött a szabad térre s akkor Pikkoló nyomon követte. Ha a csirke megállt, állva maradt Pikkoló is; ha tovább ment, ő is utána; ha lefeküdt, Pikkoló is mellé kuporodott. Így ment ez egész nap. Pikkolót teljesen lefoglalta a beteg csirke. Végre úgy összeszoktak, hogy egy tából ettek is. Pikkoló oly gavallér volt, hogy amíg a kis csirke jól nem lakott, dehogya is nyult volna az ételhez. Azt is hamar észrevette, hogy a kis társa csak a sűrű ételből eszik, s így ha hig volt az étel, Pikkoló hamar leette a tetejét, s aztán félre állt, hogy a csirke ehessen.

A csirke szintugy megbarátkozott Pikkolóval. Ha pihenni akart, odabujt a kutya nyaka alá, fejét jól bedugta fehér szőrébe és Pikkoló szinte élvezettel türte, s akkor hiába csalogatta bárki bármivel magához a kis kutyát, az ugyan meg nem mozdult, amíg a csirkének úgy tetsett.

Egy napon látjuk, hogy a kutya mereven áll egy helyben és semmi hívásra még a fejét sem fordítja felénk. Hozzá megyünk és látjuk, hogy a kis csirke ott fekszik előtte — halva.

A csirkéhez akarunk nyulni, — Pikkoló ránk viesoritja a fogát, morogni kezd, — nem lehet. Pikkoló nem engedi. És ott állt éjjel-nappal, őrizte az ő kis halottját. Végre is erőszakkal vetjük el tőle a csirkét és a kert egyik zugában eltemettük.

Mit látunk másnap reggelre?

Pikkoló egy mély gödör előtt áll, melynek alján ott fekszik a csirke, Pikkoló ásta ki, s most ismét őrzi. Aznap nem akart sem enni, sem inni. Hiába kínálták a gyermekek minden jóval, hiába ugráltak körülötte, hogy kedvre derítsék. Pikkoló nem mozdult a helyéről. Ismét erőszakhoz kellett fordulni. — elvettük a csirkét és elrejtettük olyan helyre, ahonnan Pikkoló nem hozhatta elő.

A kis kutya napokig kereste kicsi társát. százszor befutott minden helyet, átugrott a baromfi udvarra, felzavarta az összes tyukokat, járt-kelt, kutatott, végre is belátta, hogy hiabavaló minden fáradsága, abbahagyta a keresést és a gyermekek örömeire ismét vidáman ugrotta át a kötelet, szaladt a kerítés tetején, két lábon végigjárta az udvart, sőt, amikor kis kocsiba fogták, vidáman, farkcsóválva húzta az utcán végig

a kocsit, meybe beültették az Ilonka hajás babáját meg a többi babát mind.

Egyszer egy ilyen kocsikázás alkalmával az történt, hogy velünk szembe jött egy nagy magyar komondor.

— No, talián, most mutasd meg, mit tudsz? Ezt gondolhatta a komondor, mert merészen megállt és bátran a Pikkoló szemébe nézett.

Pikkoló is megállt, de látszott rajta, hogy nem jószántából, hanem félelemből. A gyermekek is megijedtek a nagy kutya láttára és elszaladtak egy kapu alá.

Áll a komondor és nézi Pikkolót. Áll Pikkoló is, jaj, hogy is merne mozdulni, de látszik rajta, hogy szemével keresi a helyet, az alkalmat, hogy elszaladhasson.

Észreveszi ezt a komondor is és mérgesen rávicseritja a fogát. Pikkoló reszket, segítség után néz, majd merészet gondol és futni kezd.

— Megállj — gondolja a komondor, — utolérek én téged és egy-két ugrással nyomában van. Pikkoló visít, a komondor mérgesen ugat, a gyermekek a kapuban kiabálnak, összeszalad az utca népe, lesz nagy riadalom. Botokat hoznak, ütik szét a kutyákat, de a komondor csak akkor hagyja abba verekedést, amikor ellenfele kimerülve terül el az utca kövezetén.

Szegény pikkolót véres sebekkel boritva hozta haza Géza. Ápolták, gyógygatták — mindhiába — egy hét múlva Pikkoló odakerült a kis csirke mellé — hadd legyen meg legalább ez az utolsó öröme.

(Budapest.)

A kaszálás

Irta: V. Alexandri.

Magyarba átültette; Dr Szeremley Ákos.

*Aranyfolyam habján most kél a nap,
Hulláma már az ormon áthalad,
Az érett fű ragyog és reszketeg,
Szellőborzolta árnya megremeg.*

*Vidám kaszásnép jön és áll a sor
Rend-rendre dül gyöngyös acél alól,
Mögöttük a kaszáll tér zöld selyem,
Mint tótükör hullámszik szélesen.*

*Itt forgatnak, ott már a boglya áll,
Rebben s billeg rajt egy kedves madár.
Az aliban ujjent a kaszát verik...
Hova nem érnék el még estelig?*

(Fogarás.)

Az alma

Irta NÁDI HEGEDŰS

A gyümölcsös kertben madárka dalolt. Arról énekelte, hogy be jó lenne, ha már csipegetni lehetne az öreg almafa gyümölcséből.

A gyümölcsös kertben egy fiú settenkedett. Az forgott elméjében, hogy jó lenne megdézsmálni már az almafa termését.

A madárka, amikor elvégezte a nótáját, ezt gondolta magában:

— Megvárjuk, amíg megérik az alma. Addig, almafám, Isten veled!

Vidám lélekkel elrepült és másfelé keresgélt élelmet. Ellenben Laci barátunk, az említett fiú, másképpen gondolkozott:

— Én bizony nem várom meg, — gondolta magában — amíg megérik az alma! Leszakítok egyet és megeszem. Gyere, almám!

Egy bot kampójával lehuzta a legalacsonyabb ágat, hogy leszakítsa az éretlen almát; de abban a percben megfogta valaki a kezét. Egy jóságos hang így szólt mögötte: — Oh, te pákosztos! Nem tudod, hogy éretlen gyümölcsöt letépni: bűn, megenni: oktalanság?

Laci ijedten fordult meg: az öreg kertész állott mögötte.

— Jaj, kertész bácsi, dadogta, bocsásson meg nekem, csak egy almát akartam letépni.

A kertész komolyan nézett rája.

— Megbocsátok, — mondotta — de miért akartad megölni azt a szegény almát?

— Megölni? — kérdezte a fiú meghökkenve.

— Hiszen az nem él!

— Él bizony az! Láttad a virágját?

— Láttam, kertész bácsi.

— Ugy-e, milyen szépen mosolygott? Örvendett a napnak, a levegőnek, az illatnak, szóval: az életnek.

— Erre nem gondoltam, — mondá a fiú.

— No, azt látom. Mert ha erre gondoltál volna, az is eszedbe jut, hogy milyen nagy gondal ápoljuk a fát és a gyümölcsöt. Hogy oltjuk, nyessük, a szenge fát, csak hogy jó gyümölcsöt érleljünk! Hogy védjük a hidegtől, a pandrótól, a félegtől. És mily nagy az örömünk, amikor a szenge gyümölcs megjelenik az ágon! Aki bántja ezt az éretlen gyümölcsöt, akár csak az én kedves gyermekemet bántaná.

— De, kertész bácsi, — szólt a fiú — hiszen előbb-utóbb úgy is leszakítják az almát!

— Leszakítják, amikor megérett. Maga az érett gyümölcs kívánja, hogy leszakítsák, mert különben magától lehull. Ez az ő életének a rendje. De ha éretlen korában szakítod le, megölsd akkor amikor még élni kívánt.

A fiú lesütötte a fejét, az öreg pedig folytatta:

— Amikor az éretlen gyümölcsöt leszakítják, annak az élete füstbe megy, mert nincs belőle haszna senkinek. Ellenben az érett gyümölcs hasznára van az embernek. Ne gondold ám, fiam, hogy ennek az almának, mely itt fityeg az orrod előtt, ebben a kertben bevégeződik a története. Oh, az hosszú utazásra mehet innen. Lásd, az én almafám termését megveszi a kereskedő, aztán elviszik a városba, elviszik Budapestre, sőt meszebb, Bécsbe, Berlinbe, Párisba. Ott árulják e nagy városok piacán és magyar, német, francia gyermekek megvásárolják. Te, bizony, lehet, egy kis francia diákot fosztottál volna meg az almájától.

A kertész most megfogta az almát és mosolyogva így szólt:

— Látom, fiam, az arcodról, hogy megfogadod az intelmeimet. Jutalmul neked adom ezt az almát. Nézd, megjelölöm egy kereszttel, hogy ma kadhass és érett korában leszakíthatod.

Laci azonban nem szakította le az almát, mert mire megérkezett az almaszüret ideje, fölkerült Budapestre.

Egyszer az édesatyjával a Dunaparton sétált. A gyümölcsös kofák ernyős asztalain pompás alma piroslott és Laci megkérte atyját, vegegyen számára belőle.

Atyja teljesítette kívánságát. Amint a fiú tekintet a legszebbik almára esett, észrevett annak héján két keresztbe futó forradást, mely régi metszéstől származott. Nini, hisz ez a kertész bácsi jele!

— Honnan való ez az alma? — kérdezte kipirult arccal a kofától.

— Komáromból, — felelte az.

— A kertész bácsi almája! Az én almám! — ujjongott a fiú.

Azután elmondotta atyjának az alma történetét.

— Láthatod, szólt atyja, hogy az öreg kertésznek igaza volt. Ugy-e, kár lett volna leszakítani az almát éretlenül?

Lacit az alma ráemlékeztette szülőhelyére, a madárdaltól hangos kertre, a vidám vakációra, — és igen boldog volt.

(Budapest.)

A kiadóbácsi postája külföldi előfizetőihez!

Kérjük alábbi csehországi előfizetőinket, hogy hátralékos előfizetési díjaikat a Szlovák Általános Hitelbanknál, Kosice, vezetett számlánk javára a legsürgősebben fizessék be: Ardó Márta Kc. 20, Balmár Józsefné Kc. 60, Balázs Juliska és Margitka Kc. 60, Benedek Sárka és Bandi Kc. 140, Berecz Manyika Kc. 100, Béres Miei és Kató Kc. 60, Bod Ádi és Évi Kc. 60, Bornemissza István Kc. 40, Buday Babi Kc. 200, Bujánovics Éva és Alin Kc. 20, Csák Géza és László Kc. 40, Cserenyák Andor Kc. 60, Csik Mihály Kc. 20, Dániel Szabó Testvérek Kc. 20, Dobosi Rezső Kc. 200, Fedák Juliska Kc. 100, Ferenczi Biri, Tibi és Feri Kc. 60, Hanvay Klára Kc. 180, Hergott Pistike Kc. 60, Horváth Manci és Böske Kc. 40, Holvay Erike Kc. 20, Hulita Elli és Erzsike Kc. 27, Jahr Iluci és Hédi Kc. 60, Jármay Rózsi Kc. 20, Keray István Kc. 60, Kéhler Ede Kc. 20, Kovenko György Kc. 60, Koszt János Kc. 160, Lázár Erzsike Kc. 20, Lénárt Zoli Kc. 220, Lőrincz Bandika Kc. 20, ifj. Lükő Géza Kc. 20, Máty István Kc. 20, Müller Teri és Ferkó 280, Pázsif Etelka Kc. 40, Prónay Feri és Kálmán Kc. 240, Rehák Pali és Sanyi Kc. 140, Ref. Elemi iskola, Vyskovo Kc. 20, Reken Csöppike Kc. 280, R. kath. püspöki leánynev. intézet, Roznava Kc. 50, R. kath. elemi Vyskovo Kc. 14, Rónai János Cop, Kc. 74, Sedorják György Kc. 140, Siky Józsa és Jenő Kc. 194, Schönfeld Gizi, Vulok 20, Szent Iványi Dóra Kc. 34, Székely Pisti és Kató Kc. 20, Szöör Krisztinka Kc. 20, Szkiba Bandi Kc. 254, Tanonéiskola, Roznava Kc. 40, Torma Csongor és Tóni Kc. 45, Tornyai Klárka, Ducika és Tusika Kc. 100, Vieszt Lacika Kc. 200.

A következő magyarországi előfizetők a 59855 sz. postatakarékpénztári számlánkra fizessék be hátralékos díjaikat:

Egerházy Lilli P. 15, Gáspár Tibor P. 24, Juhász Rózsika P. 5, Katona László P. 5, Községi Gimnázium Sárbogárd P. 21, Novák Tibi P. 18, Pogány Gábor és Annamária P. 21, Rétey István P. 21, Szabó Pali P. 19, Szöcs János igazgató P. 28, Tyma Lajos P. 18, Tomcsányi Mária P. 18, Védres István P. 6.

Mindazon előfizetőinknek, akik hátralékos előfizetésüket a *legrövidebb idő alatt* nem rendezik, a lap küldését kénytelenek leszünk beszüntetni.

Balla Zoltán, Matovce. A küldött 40 Kc-val előfizetése 1928. I. 1-ig ki van egyenlítve. *Székely Gyurika, Kosice.* A küldött 20 Kc-t vettük, előfizetése nov. 1-ig rendben van.

A kiadóbácsi postája belföldi előfizetőihez

Sebestyén Gyurika, Gurahort. A 9. számot és a 18-as regénymellékletet elküldöttük. A 19. 20 és 21. számnak már nem volt regénymelléklete. *Tolesvai Erzsike, Huedin.* Köszölje velünk, kinek fizette le aug. 14-én az előfizetési díjat, mert megbízottunktól errenézve máig értesítést nem kaptunk. *Boros Zsuzsika, Ginta.* A jul. 2-án fizetett 100 leiel előfizetése X. 1-ig rendben van. *Havadtői Imre, Jobágyfalva.* Kérjük a hátralékos előfizetési díj beküldését és a könyvet megküldjük. *Benedek Edith, Bucuressti.* A címekeket köszönjük, a töltőtollat rövidesen küldjük. A sorshuzást szeptemberben tartjuk meg és magunk is örülnénk, ha Fortuna szemé rajtad is megakadna. *Grün Artur, Zam-Sancrai.* Irja meg, melyik számban nyerte a könyvet, s azonnal megküldjük. *Herbert Rózsika és Iluska, Medias.* Uj címüket előjegyeztük. A „Három herceg” regényt teljesen megkapták. Hátralékos előf. díjuk 100 lei. *Wechsler Bandi, Beliu.* Tudjuk, hogy két előfizetőt szerzettél, s így a szeptemberi sorsolásban két számmal játszol. Reméljük eredménnyel!

Gellért Pista, Józsa és Cica, Turda. Az augusztus 5-én érkezett 400 leiel előfizetések 1927. X. 1-ig rendben van. A lap már a jelzett címre jár. *Serester Anna, Budila.* Az új előfizető szerzéséért köszönet, a sorsjegyet megküldöttük. Kérjük az előfizetési díj sz. beküldését. *Szathmáry Ilonka, Ditrau, Szabó Laci, Cluj, Kemény László, Szászrégen, Goldberger Klárka, Marghita, Klein Rezső, Uioara, Nemes Béla és Zoli, Baia-Mare, Kócsi Juliska, Halmeu, Feress István és Pál, Bistrita, Illyés Zoltán, Careii-Mari, Sófalyvay Márta, Baia-Mare.* Kérünk benneteket teljesítsétek hozzátok intézett kérésünket. Fáradtságotokért örömmel jutalmazunk meg benneteket. Várjuk írásban a címekeket, ahová a körleveleket elküldöttétek!

A június havi rejtvénymegfejtők és a Veréb Jankó pályázat nyertesei közül a könyvjutalmat a következőknek küldöttük meg:

Péter Magduska és Pista, Poncota, Petrovay Gabriella, Kolozsvár, Farkas Irénke, Türkös, Vogel Edith, Nagyenyed, Halász Lajos, Szatmár, Steintz Emma, Nagyvárad, Papp Imre, Károly és Laci, Szatmár, Sára Emmi, Kovászna, Varga Éva, Mezőtur, Iszlay Elek, Szászrégen, Molnár Nóra, Arad, Tima Endre és Ilonka, Zilah, Szilvassy Károly, Szinerváralja.

Mindazokat, akik a fentiekben kívül könyvet nyertek és a fenti névsorban nem szerepelnek, kérjük, küldjék be hozzánk okt. 1-ig hátralékos előfizetési díjukat, mert e nélkül a nyereménykönyveket nem küldjük meg. Ha azonban az előfizetési díj beérkezik, úgy a könyvet azonnal postára adjuk.

Elek nagyapó üzeni.

A levél írás igen fontos szabálya: hol, melyik évben melyik hónap hányadik napján kelt a levél!

— Horváth Lacika, Székelyudvarhely.

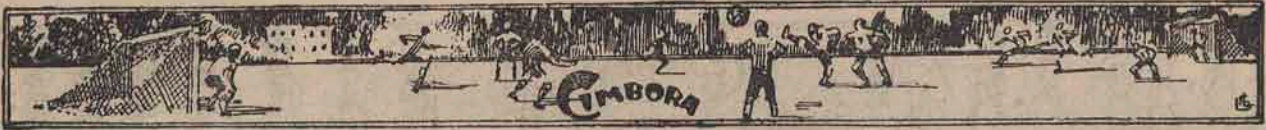
Eddig nem írtál, de most már elég nagy vagy a levél-írásra. Hát, csak írd. Lacika, szeretettel várom további leveleidet. — Horváth Józsika, Székelyudvarhely. Ha nem kaptál választ karácsony után írt leveledre, bizonyos, hogy nem jutott el hozzám, mert én minden levélre válaszolok. A színelőadásról szóló beszámolódat várom. — Jerzsák Hszabella és Aranka, Bihar. Levél ment. — Petrovay Gabriella, Kolozsvár. Minthogy megírtad, hány éves vagy, véleményem a verscédről ez: figyelemreméltó szárnypróbálgatások. Tanácsolom: olvasd nagy figyelemmel a jelesebb költőket. Az írásodat nem találtam csufnak, de ha gondosan és lassan írod, ezzel sokat javulna. A rejtvények jók. — Harczos Ernő, Máramarossziget. Egyszerre egy nekem szóló levelet és egy levelőlapot írnyitottál Szatmárra, a kiadóhivatalnak, s nyilván szórazottságból egyikre sem ragasztottál bélyeget. Fízetett is szegény kiadóba 13 le 50 bani büntetés pénzt, bizony, nem szívesen, különösen most, amikor rengeteg hátralék van kint, s emiatt velem együtt az összes munkatársak hónapok óta ingyen írunk nektek verset, mesét, történetet. Jövőre címezd egyenesen Kisbaconba a leveleidet s vigyázz, nehogy megbüntessék nagyapót is. Egyébként jókívánságaidat köszönöm. — Diénes Lajos, Sepsiszentgyörgy. Levelet is várok tőled, nemcsak megíjtést, már azért is, mert az írásod mutatja, hogy kezdő vagy az írásban. — Farkas Irénke, Türkös. Azt igazán jól tudod, hogy nem haragszom, mert mindjárt az első leveledben nagyapónak szólítasz, sőt igen örvendék ennek, nemkülömben annak is, hogy lúséges, jó unokának ígérkezel. — Maléter Pál, Bártfafürdő. Persze, hogy persze, megillet engem az „igen tisztelt szerkesztő ur!” megszólítás is, de már csak maradjunk a „nagyapó” mellett. Ebben benne van a tisztelet is, szeretet is. — Kemecsey Erzsébet, Ágnes és Miklós, Albia, Biharm. Erzsébetnek: Pom-pás a vers is, pompás a rajz is a vízben uszó libákról, amelyeket a nevemnapjára küldtél. Hiszem, ha szárnyam volna, elrepülnék hozzátok, megnézni a kerteteget meg a méhest is — messziről. (A magam méhesét is úgy szoktam nézni) A nőrejtvényed megfejtését nem közölted velem. Pótold. Ágnesnek: Jól sikerült a vizsga, s te is hívsz hogy nézzem meg a méheseteket, amelyet te is rajzoltál, s persze, megtraktálnátok mézzel. Ej, de jó dolgom lenne, ha a mézet — szeretném! A beszámolókat várom. A nőrejtvény megfejtését te sem közölted velem. Miklósnak: Te meg a méhesetek folytatását rajzoltad le. Elhiszem, hogy nem fért el kis helyen, ha 55 család van. Nagyapónak mindössze 10 családja van, s az idén az összeszajok úgy elszálltak, hogy üthettük bittal a nyomukat. — Strumberger Antal, Temesvár. Levelet is, ne csak

megíjtést! Perl Lécsi, Máramarossziget. Hát csak gyűjtösd a pénzt, mert a kiadóbaesi beszűnteti azoknak az új-ság küldését, akik régóta adósok. Eddig bizonytal megkaptad a 17. 18. számot is. — Szőke Juci és Piri, Brassó. Nálunk is szép a vetemény is, a kukorica is. Bizony, a kukoricából még nagyapó sem látszik ki. — Gergely Irénke, Tenke. Levelet, levelet! — Glück Imre, Szatmár. Rejtvényeid közül csak a vonalrejtvény közölhető, mert a másik kettőtől oly apró betűkkel írtad, hogy a szedő-bácsik nem tudnának eligazodni. Örömmel látom, hogy kellemesen és hasznosan töltöd a vakációt. Majd írok külön is, de most rengeteg nagy az elfoglaltságom. — Péter Margit, Dicsőszentmárton. Leveledet, mint „szép” levelet fogom közölni, Valóban, nagy benned az örömem. — Péter Géza, Dicsőszentmárton. Fogok én még tőled is „szép” levelet közölni, nemcsak Mancitól, akiről azt írod, hogy a zárdából küldött levelében úgy „prédikált” neked, mint-ha máris tanítónő volna és te 6 éves tanítvány. Ha prédikált, nem prédikált hiába: látszik a leveleden is, mely minden tekintetben kifogástalan. — Vasas Béla, Nagyvárad. Ha nem írod, anélkül is bizonyos lettem volna abban, hogy a 3-ik osztályt jó eredménnyel végezted a Goidu liceum magyar tagozatában. Így aztán örömmel és nyugodtan élvezheted a vakációt. Nagyszerűen írtad le a kirándulásodat, s őszintén sajnálom, hogy nem lehettem köztetek. Majd a nyári beszámolódba foglalj be az kirándulást is. — Vogel Edit, Nagyenyed. Nagy volna az örömed, ha számos unokáim közé téged is besoroznának. Szeretettel látlak unokáim seregében s számon-tartom az ígéretedet, hogy szorgalmasan fogsz írni nekem. Es szeretném, ha ugyanezt eslekedné Lóbi Pista unokatesivred is, akinél először láttad meg a Cimbordát, s úgy megtetszett neked, s addig kérted anyukádat, amíg megrendelte. Szerinted, ennél hasznosabb és szebb születésnap ajándékot nem kívánhattál volna. Remélem, hogy ezt az ajándékot ezután is megkapod. — Lengyel Piroska, Balatonalmádi. Megkaptuk az édesanyád levelét, vele a tiédet is s örömmel látjuk, hogy igen jól érzitek magatokat Balatonalmádin, s te meg Bandi megtanulatok páros evezővel evezni. Abból is látom, hogy kellemesen nyaraltál Balatonalmádin, mert képrejtvényed is csináltál róla, csak az a baj, hogy nem tussal rajzoltad, emiatt a sokszorosításra nem alkalmas. Remélem, ha Budapestre visszamentek, ottan is írsz Nagyapónak. — Hunyadi Hermin és Sándor, Petrosény. Mind az öt képrejtvényetek jó, de négy közülök körülbelül ismerős, az ötödik számú közölhető volna, ha tussal rajzoltátok volna meg. — Kristóf Gizella, Kolozsvár. Sok volt a tanulni való, s „őszintén szólva”, lusta is voltál: emiatt nem írtál oly sokáig. Ha sokat tanultál, nem hiába tanultál, mert igen jó volt az értesítőd, bár német iskolába jársz: azt pedig, hogy lusta voltál a levélírásra, szívesen bocsátom meg, mert őszintén bevallottad lustaságodat. Amint látom, már több érdekes helyre kirán-

dutál és sok szép könyvet olvastál, így tehát remélem, részt veszel a beszámoló pályázatban. — **Major Annuska és Laci, Bánffyhunad.** Rég jár már nektek a Cimbora, mivel nagyon szeretitek olvasni s édesapátok és nagyobb bátyáitok is mindig elolvassák, eddig mégsem írtatok levelet. Remélem, helyrepolitjátok a mulasztást s ezután sűrűn találkozom a leveleitekkel. Éppenséggel nem sokallottam, Annuska, amit most írtál, mert örömmel látom, hogy minden tekintetben kifogástalanul írsz, nem különben azt is, hogy mind a kettőn kitűnően vizsgáztatok. — **Berezky András, Szováta, fürdő.** Megkaptam a Szovátról küldött képeslevelezőlapodat és esodálkozva olvasom, hogy nem oly nagy ezen a híres fürdőn a forgalom, mint volt ezelőtt. Valószínű, hogy ennek az a magyarázata, hogy kevés a pénz, drága a vasuti jegy, s különösen külföldieknek oly sokba kerül az utazás, oly sokat kell fizetni az itt tartózkodásért és annak meghosszabbításáért, hogy százszor is meggondolják, mielőtt utrakelnek s végül is szépen otthonmaradnak, vagy másfelé irányítják a szekerük rudját. — **Gáll Baba és Sárka, Tüskös.** Hamarosan jött az első levél után a második is, aminek igen örvendtem s különösen annak, hogy a kis Sárka sok esőket küld Nagyapónak. Sokszor esőköld meg helyettem. Intézkedtem, hogy ezután mindkettőtök nevére járjon az ujság. — **Fejes Béla, Pécska.** Nem kell azért bocsánatot kérned, amiért „háborgatsz ákom-bákom” irásoddal, mert már nem is ákom-bákom az irásod, s ha az volna is, szívesen olvasnám a leveledet, mert hiszen mindenki kezdi valahol az írást s nem lehet mindjárt tökéletes abban. Nagy örömmel látom, nemcsak azt, hogy már nagy betűkkel írsz, s nemcsak azt, hogy kitűnően végeztél az első osztályt, de azt is, sőt különösen azt, hogy szeretsz iskolába járni és szeretsz játszani is. Ez az igazi: ha a gyermek szeret tanulni is, játszani is. Anyukádnak, aki szintén szereti a Cimbort, tolmácsold viszontüdvözletemet. — **Galla Böske, Pécska.** Pünkösöd óta jár neked a Cimbora, s úgy megszeretted, hogy alig várod az érkezését. Mondanom sem kell, hogy szeretettel látlak unokáim seregében s számon tartom az ígértettedet, hogy szorgalmasan fogsz írni és megpróbálkozol a megfirtésekkel is. Mivel magad írod, hogy gyakorolni akarod magad az írásban és fogalmazásban, nem szükséges, hogy biztassalak a levélírára. Csak annyit mondom, amit nemcsak neked mondom, hanem minden unokámnak, hogy a levélírás igen fontos kiegészítője az iskolai tanulásnak, sőt pótlója az iskola könszerű mulasztásának is. — **Halász Mancsi, Zágon.** Mint a tavaly, most is Zágonban nyaraltatok, de már ez az üzenetem Kolozsváron talál. Írod, hogy meglátogattad Mikes Kelemen

emlékoszlopát, mely igen szép, körül van kerítve fákkal, az oszlop meg van rongálódva és csak annyi látszik rajta, hogy ott született Mikes és meg egy csillag rajta. Valami virág felfut az emlékoszlopra s abból küldöttél egy levelet nekem is. Igen jól esett kedves figyelmed. Anyukádnak és a nagynéninek tolmácsold viszontüdvözletemet. — **Báthé Borsca, Marosvásárhely.** Jól telik a vakáció, a kertekben igen kellemes és természetesen, ritkán jártok be a városba. Miért is járnál be te, mikor a kertben kedves szerint hintázhatsz és játszhatsz. Adj hálát az Istennek, hogy van szép kertetek! — **Kis Pál, Nagyvárád.** Ha az előfizetéssel rendben vagy, akkor csak a posta lehet az oka, hogy nem kaptad meg a nyert könyvet. A kiadóhácsi pótolja — **Harmadik gimnázista, Lónyatelep.** Rosenberg Ottónak Nagyvárádra szóló leveledet továbbítottam a kiadóhivatalnak, hogy onnan küldjék el Ottó barátodnak, mert én nálam nincs meg az előfizetők címe. — **Kebeley Maresa, Radnót.** Új unoka vagy s igen vágyódtál arra, hogy irhassál nekem. Az írásodat nem találok csunyának, de azért csak írájál szorgalmasan, hadd javuljon és szépüljön az írásod. — **Palocsay Erzsébet, Torda.** Azt írod, hogy Karesi öcsédet nem lehet rávenni a levélírára, de azért ne haragudjak rá, majd fog írni. Tudom én azt, hogy a vakációban nem szívesen írnak levelet a gyermekek, annyira örülnek a szabadságnak. A fontos különben az, hogy Karesi is és Emma hugod is szép eredménnyel tette le a vizgát és jutalmat is kaptak mind a kettőn. Jól vizsgázott Jóska öcséd is a nagyenyedi Bethlen kollegium ötödik osztályában. Szóval: kívül lasasnkint, hogy te „nagy” leány vagy. Igen kedves levelednek az a része, melyben azt írod, hogy nemsokára elköltöztök Kocsárdra s csak az vigasztal, hogy ennyivel is közelebb leszél Nagyapóhoz s arra kérsz: küldjék neked egy fényképet, hogy bár így láss engem. Félretettem leveledet s lesz rá gondom, hogy elküldjem neked arcképemet, ha majd közlöd velem pontos kocsárdi címedet. A képrejtvényeid jól vannak megszerkesztve, de sokszorosításra nem alkalmasok, a többi rejtvény sorrakerül. — **Guttman Kató és Vera, Vasaskőfalva (Biharmegye.)** Vasaskőfalván nyaraltok Hajdu Bözsi vel és Évával, onnan külditek az üdvözlőlevelet nekem, s ottani időzésekről fogtok majd beszámolni. Hajdu Bözsi a tí levelezőlapotokon valami képet kér tőlem, mely a Cimboraiban jelent meg, de nem írja meg, hogy milyen képet, így tehát el sem küldhetem. — **Friedmann Magda, Mezőtelegd.** Örvendek, hogy igen szépnek találtad Mikszáth elbeszélését, mert az valóban igen szép és hogy tettél öcsike palacsintázása is. Rejtvényeidből válogattok, de figyelmeztetek, hogy Toldi Miklós nem író, hanem Arany János Toldi című elbeszélésének a hőse. **Irtam a**

kiadóba csinálnak, hogy ezután Telegdre küldje neked az újságot, de meg kellett volna írnod, hogy eddig, hova járt, mert az előfizetők a kiadóhivatal könyvébe helységek szerint vannak bevezetve, emiatt hosszadalmas lesz mostani címed megtalálása. — Péter Magduska és Pista, Pankota. Kockarejtvényetek sorra kerül. — Daniels Felicitas, Nagyvárád. Ez már a negyedik leveled, amely „utakél Kisbaczon felé“. Első leveledben bemutatkoztál, másodikban az iskoláról írtál, a harmadikban állatkáidról számoltál be, a negyedik levélben a lutheránus templom orgonájának felszenteléséről számolsz be nagy részletességgel és igen értelmesen. Látszik, hogy nagy figyelemmel hallgattad az ünnepi beszédet, amely dióhéjban ez volt: „Isten előtt nem a pengő muzsika kedves, hanem az az orgonaszó, amely szívünkben az ő dicsőítésére szólal meg.“ Kár, azt írod, hogy Nagyapó nem volt ott Nagyanyóval együtt, mert bizonyosan jól érezték volna magukat. Magam is azt hiszem, hogy jól éreztük volna magunkat, de hiába, ha nincs szárnyunk! Nemhogy szárnyunk nincs, hanem repülőgépünk sincs, semhogy repülőgépünk volna, még autón sincs. Így aztán bizony sok mindenről le kell mondanunk. Az elrejtett nevek sorra kerülnek.

GYEREKEK!

HIVJÁTKOK
FEL
SZÜLEITEK
FIGYELMÉT

A HALADÁS

társadalmi és szépirodalmi
hetilapra. A „Haladás“
északrománia legelterjed-
tebb és legolcsóbb heti fo-
lyóirata. Gyors és általános
elterjedését kiváló irodal-
mi színvonalának köszön-
heti. Munkatársai Erdély
elismert írói. Kiváló hir-
detési organum. —

MEG-
JELENIK
MINDEN VA-
SÁRNAP
ELŐFIZETÉSI ÁRA
EGÉSZ ÉVRE 300 LEI,
FÉLÉVRE 150 LEI,
NEGYED ÉVRE
75, 1 HÓRA
25 LEI
TESSÉK
MUTATVÁNY-
SZÁM T KÉRNI!
CIM: A „HALADÁS“
KIADÓHIVATALA
CARIJI-MARI
NAGYKÁ-
RÓLY

Elek nagyapó minden munkáját megveheted a kiadóhivatalnál.

Benedek Elek: Híres erdélyi magyarok.

Elek nagyapó: Gyermekszínház. Gyermekszindarabok gyűjteménye.

Bármilyen magyar meséskönyvet, ifjúsági munkát megkaphatsz a kiadóhivatalban!

FEJTÖRŐ.

A sorsolásban való részvételre egy rejtvény megfejtése is fogosít!

A rejtvény megfejtését, a megfejtők és nyertesek névsorát egyszerre, a megfejtést követő 60. nap végén közlöm!

A megfejtések beküldésének határideje a 60. nap 10-ik napja.

Szórejtvény.

Beküldte: Schönfeld Gizi.

Csuka

at at at
at at at
la

Képrejtvény

CIMBORA képes heti gyermeklap. Megjelenik havonta háromszor, minden hó 10., 20. és 30.-án.

ELŐFIZETÉSI ÁRA: Romániában negyedévenként 100 lei, Csehszlovákiában negyedévenként 20 Kc., Magyarországon negyedévenként 3 pengő.

KIADÓHIVATAL: Satu-Mare (Szatmár), Strada Mircea cel Mare 3: A kiadóhivatalhoz küldendő a „Cimbora“ előfizetési bejelentései és díjai.

Laptulajdonos: Szabadsajtó könyvnyomda és Lapkiadó.

SZERKESZTŐSÉG: Bațanii-Mici (Kisbaczon) u. p. Bațanii-Mare (Nagybaczon), jud. Treiscaune (Háromszék-megye). E címre küldendő a „Cimbora“ részére szánt kéziratok, az Elek nagyapóhoz írott levelek és rejtvénymegfejtések.